

Στην Ουκρανία της κρίσης, του πολέμου και της ανόδου του φασισμού διεξήχθησαν πρόσφατα διπλές εκλογές. Στις 26 Οκτωβρίου το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου διενέργησε βουλευτικές εκλογές με σκοπό την νομιμοποίησή του. Μία βδομάδα μετά έγιναν εκλογές και στις νέες Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ στα ανατολικά της χώρας. Τα αποτελέσματα και των δύο εκλογικών αναμετρήσεων αντικατοπτρίζουν σε μεγάλο βαθμό την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα.

Στις πρώτες εκλογές που διεξήγαγε το καθεστώς του Κιέβου δύο ήταν τα βασικά χαρακτηριστικά, η **υψηλή αποχή - που έφτασε το 50% και στα νοτιοανατολικά ξεπέρασε το 60%** - και η εκλογή [ακροδεξιών και ναζιστών](#) με όλα σχεδόν τα ψηφοδέλτια, μεταξύ των οποίων και όλοι οι αρχηγοί των ταγμάτων, όπως ο **Andriy Biletsky**, διοικητής του φασιστικού τάγματος «Azov» και ηγέτης της ναζιστικής οργάνωσης [Πατριώτης της Ουκρανίας](#), (μία από της οργανώσεις του «Δεξιού Τομέα»).[1] Η υψηλή αποχή αποκαλύπτει την απονομιμοποίηση του καθεστώτος στη συνείδηση της πλειοψηφίας, αλλά αυτό δεν αναιρεί την ενισχυμένη ακροδεξιά/φασιστική παρουσία στη νέα βουλή, που ήδη έχει τα πρώτα της αποτελέσματα, με τον διορισμό του Vadim Troyan υποδιοικητή του «Αζόφ» ως επικεφαλής της αστυνομίας του Κιέβου.

Η εικόνα από τις [εκλογές στο Ντονμπάς](#) είναι πολύ διαφορετική, αλλά και αρκετά αντιφατική. Παρά το γεγονός ότι οι πολεμικές επιχειρήσεις στην περιοχή συνεχίστηκαν και κατά τη διάρκεια των εκλογών, η συμμετοχή έφτασε το 70%.[2]

Όπως σωστά επισημαίνει στην [ανακοίνωσή](#) της η ουκρανική αριστερή οργάνωση «Μποροτμπά» (Αγώνας): «Η υψηλή προσέλευση των ψηφοφόρων στις εκλογές των Λαϊκών Δημοκρατιών του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ βρίσκεται σαφώς σε αντίθεση με το μπόϊκοτάζ που επιφύλαξαν στις ουκρανικές βουλευτικές εκλογές οι ψηφοφόροι του τμήματος εκείνου της νοτιοανατολικής Ουκρανίας που βρίσκεται υπό τον έλεγχο του εθνικιστικού καθεστώτος του Κιέβου. Η εξουσία των εθνικιστών στις νοτιοανατολικές πόλεις Οδησσό, Χάρκοβο, Ντιεπροπετρόφσκ, Κέρσον και Νικολάγιεφ στηρίζεται μόνο στο φόβο και την απροκάλυπτη τρομοκρατία. Η εξουσία των πολιτοφυλακών και των πολιτικών οργανισμών στις Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, αντίθετα, βασίζεται στην υποστήριξη του τοπικού πληθυσμού».[3]

Παρόλα αυτά, όπως αναφέρει η ίδια ανακοίνωση «οι εκλογές αποκάλυψαν σοβαρά ελαττώματα στο πολιτικό σύστημα των Λαϊκών Δημοκρατιών του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ (που) οφείλονται κατά κύριο λόγο στο συνεχιζόμενο πόλεμο... Ένα τμήμα των διοικητών της πολιτοφυλακής αντιτάχθηκε στο να γίνουν εκλογές υπό αυτές τις συνθήκες...», ενώ «Ιδιαίτερα ανησυχητικός είναι ο αποκλεισμός των κομμουνιστών του Ντονιέτσκ από την προεκλογική εκστρατεία». Ο εν λόγω αποκλεισμός βέβαια, δεν αφορά μόνο το Κ.Κ. Ντονιέτσκ, αλλά και τα φιλορωσικά κόμματα «Ενωμένη Ρωσία» και «Νοβορόσσια», λόγω της μη τήρησης της διαδικασίας εγγραφής των υποψηφίων τους. Το Κ.Κ. στη συνέχεια υποστήριξε επίσημα τον [Alexander Zakharchenko](#), που αναδείχτηκε νικητής με ποσοστό 68,35%. Στο Λουγκάνσκ νικητής αναδείχτηκε ο [Igor Plotnitsky](#) με ποσοστό 69,42%.

Η καθεστωτική προπαγάνδα και η αναπαραγωγή της από μερίδα της αριστεράς

Πολλοί στην αριστερά, για την ακρίβεια οι περισσότεροι, βρέθηκαν σε μεγάλη αμηχανία όταν ξεκίνησε το «αντιμαϊντάν», δηλ. η [εξέγερση στα νοτιοανατολικά](#) μετά την κατάληψη της εξουσίας από τη συμμαχία των νεοφιλελεύθερων/ακροδεξιών/φασιστών στο Κίεβο. Βέβαια οι ίδιοι δεν ένιωθαν καθόλου αμηχανία όταν υποστήριζαν με θέρμη το Μαϊντάν, θεωρώντας το ως μια «γνήσια λαϊκή εξέγερση» που παρά την παρουσία «κάποιων ακροδεξιών στοιχείων» με τη σωστή «παρέμβαση της αριστεράς» θα έβρισκε υποτίθεται το δρόμο της... Έχοντας ανάγκη την «αυθόρμητη αγανάκτηση» ως πεμπτούσια της επαναστατικής πολιτικής, ήταν ανίκανοι να διακρίνουν τις υπαρκτές πολιτικές δυνάμεις, που είτε με τη σημαία της Ε.Ε. είτε με το [Wolfsangel](#) των SS και τα συνθήματα του συνεργάτη των Ναζί Στεπάν Μπαντέρα καθόριζαν τόσο το πολιτικό κλίμα όσο και τη δράση των παραστρατιωτικών ομάδων «αυτοάμυνας».

Έτσι, όταν ξεκίνησε το «αντιμαϊντάν», για να διορθώσουν το προηγούμενο λάθος τους έκαναν ένα χειρότερο, επινοώντας το παρακάτω ιδεολόγημα: «είναι και οι δυο πλευρές ακροδεξιές» και κατά συνέπεια «δεν στηρίζουμε κανέναν». Αυτό βέβαια σημαίνει ίσες αποστάσεις ανάμεσα στους φασίστες δολοφόνους της Οδησσού και του Ντονμπάς και τον λαό που αντιστέκεται, είτε με το όπλο της μαζικής αποχής από της φασιστοεκλογές και τη λιποταξία από το στρατό, είτε με το όπλο στο χέρι στο Ντονμπάς.

Αυτού του είδους η αριστερά επέλεξε από την αρχή τις επαφές της στην Ουκρανία, στο πρόσωπο του εμπλεκόμενου στην υπόθεση εξαπάτησης οργανώσεων της ευρωπαϊκής αριστεράς [Ζαχάρ Ποπόβιτς](#). Ο κύριος αυτός που καθόρισε τη στάση μιας σειράς οργανώσεων, κυρίως σε Γαλλία και Βρετανία, παρουσίαζε τα θύματα των Ναζί στην Οδησσό ως υπεύθυνους γιατί «πήραν τα όπλα και έγιναν βορά σε έναν πόλεμο που δεν έχει τίποτα να κάνει με τα συμφέροντα των εργαζομένων», ενώ όταν άρχισε το Κίεβο να βομβαρδίζει τις πόλεις του Ντονμπάς, έγραφε αναλύσεις ως [πολεμικός σύμβουλος](#) για το πως «πρέπει να διαπραγματευτούμε (σ.τ.μ εμείς, η Ουκρανική κυβέρνηση!) ακόμη και με αυτούς που θεωρούμε ως τους χειρότερους τρομοκράτες» (δηλ. με τις λαϊκές πολιτοφυλακές!), ενώ «η απελευθέρωση των ομήρων και οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι τρομοκράτες μπορούν να φύγουν από την ουκρανική γη είναι το μόνο θέμα για το οποίο πρέπει να γίνουν διαπραγματεύσεις μαζί τους»[4]

Δυστυχώς, μαζί με τους ένθερμους ευρωπαίους «μαϊντάντστου» (οπαδούς του Μαϊντάν), που θεωρητικά κρατούν «ίσες αποστάσεις», αλλά στην πράξη υποστηρίζουν εμμέσως πλην σαφώς το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου και τις κυβερνήσεις των «δικών τους» ιμπεριαλιστών, υπάρχουν και αυτοί που είτε λόγω μιας κακώς εννοούμενης «ιδεολογικοπολιτικής καθαρότητας» είτε ενός φόβου μήπως κακοχαρακτηριστούν ως «ρωσόφιλοι» (αλήθεια από ποιους;... από τα πρακτορεία των ιμπεριαλιστών, ή από τους θιασώτες του Ποπόβιτς;) έχουν υιοθετήσει την ίδια ακριβώς στάση. Δεν βλέπουν τους φασίστες στο Κίεβο, αφού όπως μας λένε κάνοντας τους ανήξερους «η Svo boda και ο Pravy Sektor δεν μπήκαν στη βουλή», αλλά αντίθετα βλέπουν φασίστες παντού στο Ντονμπάς! Και για διατρανώσουν τη θέση τους δεν διστάζουν να αναπαράγουν απόψεις από φιλο-μαϊντάν σάιτ, σαν το [crisiglobale](#) που προβάλλει τις απόψεις ανοιχτών υποστηρικτών του Κιέβου όπως ο [Aleksandr Volodarski](#) που εδώ κατηγορεί τους εξεγερμένους του Ντονμπάς ως «φασίστες», ενώ αλλού, ως «ηγέτης» της λεγόμενης «Αυτόνομης Ένωσης Εργαζομένων» του Κιέβου, [δήλωνε](#) πως «το να απαιτείς να σταματήσει ο πόλεμος σημαίνει να απαιτείς την παράδοση του Κιέβου» και καλούσε «να στηρίξουμε τους ομοϊδεάτες μας στα ανατολικά και να τους βοηθήσουμε να πραγματοποιήσουν ανατρεπτικές δραστηριότητες ενάντια στις αντιδραστικές αρχές του Ντονιέσκ και Λουγκάνσκ».[5] Επίσης, το ίδιο «αριστερό» σάιτ δημοσιεύει αυτούσια τις απόψεις φασιστών, όπως του Ιγκορ Ντρουζ που [ισχυρίζεται](#) ότι «ο Λένιν, ο Τρότσκι και... ο Μπαντέρα (!) ήταν αντιρώσοι επαναστάτες (!!) και οι εξεγερμένοι στο Ντονμπάς είναι η ρωσική αντεπανάσταση (!!!)» (εδώ και στα [ρωσικά](#)). Ο συγκεκριμένος φασίστας αυτοαποκαλείται σύμβουλος του Στρελκόφ και για αυτό θεωρείται «αξιόπιστη πηγή» από τους αριστερούς «μαϊντανούς»... Βέβαια αν ρίξει κανείς μια ματιά στο προφίλ του στο facebook δεν προκύπτει κάτι τέτοιο... Αλλά και έτσι να ήταν, από πού προκύπτει ότι η

εξέγερση στα ανατολικά είναι «ακροδεξιά»; Αυτά όμως από ότι φαίνεται είναι «φιλά γράμματα» για μερικούς. Και όπως φαίνεται «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Το ερώτημα βέβαια είναι τι αγιάζει το σκοπό! Επειδή όμως είναι θλιβερό να βλέπει κανείς ένα τμήμα της αριστεράς να καταφεύγει σε τέτοιου είδους επιχειρήματα και κατά πάσα πιθανότητα η κατηφόρα δεν έχει τέλος, θα ήθελα τουλάχιστον να δώσω μια φιλική συμβουλή: την επόμενη φορά αντί να ταλαιπωρούνται για να μεταφράσουν τον φασίστα Ντρουζ για να αποδείξουν ότι... οι αντιφασίστες είναι οι χειρότεροι φασίστες, θα μπορούσαν να δημοσιεύσουν χωρίς κόπο τα «επιχειρήματα» κάποιου ντόπιου φασισταριού, στο γνωστό μοτίβο ότι «οι φασίστες ήταν οι ΕΛΑΣίτες και όχι τα SS».

Αλλά βέβαια τέτοιου είδους επιχειρημάτων είναι αστείρευτα και η μέθοδος του copy-paste (αντιγραφή-επικόλληση) έχει αναχθεί από μερικούς σε θεωρητική εμβάθυνση, με αποτέλεσμα ο κατάλογος της γελοιότητας (και αυτογελοιοποίησης) να μην έχει τέλος... Έτσι η οργάνωση [Οπλοτ](#) (Προμαχώνας) από την οποία προέρχεται ο πρωθυπουργός του Ντονιέτσκ παρουσιάζεται συχνά από τους «μαϊντάντσου» ως «ακροδεξιά». Στην πραγματικότητα η Οπλοτ ξεκίνησε κυρίως ως [Λέσχη Πολεμικών Τεχνών](#) στο Χάρκοβο σε μια περίοδο που στην Ουκρανία υπήρχε η ραγδαία άνοδος του φασισμού και πολλοί έψαχναν τρόπους αυτοάμυνας. Αυτό όμως είναι από μόνο του εξαιρετικά «ύποπτο» για την πασιφιστική αριστερά που θεωρεί ότι ο ρόλος του «καρπαζοεισπράκτορα» είναι ύπιστη «μαρξιστική αρετή». Η πολιτική οργάνωση Οπλοτ δεν είχε ποτέ καμία σχέση με την ακροδεξιά, αλλά ούτε με την αριστερά, παρόλο που ο ιδρυτής της, Yevgeny Zhilin προέβαλε πάντα για τον ίδιο και την Οπλοτ ένα σοβιετικό [image](#). Στόχος της ήταν η προαγωγή της ιστορίας του Κόκκινου Στρατού, η προστασία των μνημείων του από τους «μπαντέροβτσου» (τους φασίστες νοσταλγούς του Μπαντέρα) και η ματαίωση φασιστικών εκδηλώσεων υπέρ του στρατού του Μπαντέρα και των Ουκρανικών SS. Κατά τα γεγονότα του αντιμαϊντάν και μετά την επικράτηση των νεοναζί στο Χάρκοβο εντάχθηκε στην πολιτοφυλακή του Ντονιέτσκ και σήμερα δεν υφίσταται ουσιαστικά ως αυτοτελής οργάνωση.

Η παραπληροφόρηση παίρνει συχνά και άλλες μορφές. Την κατασκευή «ειδήσεων», όπως του «αντιεβραϊκού νόμου» στο Ντονιέτσκ που αποδείχθηκε [προπαγανδιστικό κατασκευάσμα](#) και του υποτιθέμενου «[anti-gay νόμου](#)» στο Λουγκάνσκ, κατασκευάσμα του [Filimiinenko](#), συνεργάτη του Lyasko, αρχηγού του ακροδεξιού «Ριζοσπαστικού Κόμματος».[6] Η απάτη αποκαλύφθηκε, πλην όμως κάποια «αριστερά» παπαγαλάκια συνεχίζουν απτότητα να την αναπαράγουν...

Το πιο «δυνατό» τους επιχείρημα είναι αναμφισβήτητα η παρουσία κάποιων όντως ακροδεξιών, κυρίως οπαδών του «Ευρωασιατιστή» [Αλεξάντρ Ντούγκιν](#), που έχουν οργανώσει δικό τους τμήμα πολιτοφυλακών στο Ντονμπάς. Αποτελούν όμως μειοψηφία, μικρότερης εμβέλειας από την επίσης μειοψηφική παρουσία των «Κόκκινων Πολυτοφυλακών», κυρίως στην ταξιαρχία του Μοζγκοβόι.[7]

Η μεγάλη πλειοψηφία είναι απλοί άνθρωποι που είδαν την ζωές τους να καταστρέφονται από τη φασιστική λαίλαπα και αγαπημένα τους πρόσωπα να δολοφονούνται. Όπως του αντιφασίστα πολιτοφύλακα που [δηλώνει](#) πως στέκεται στο ίδιο έδαφος που πολεμούσε ο Κόκκινος Στρατός τους Ναζί το 1943, του ουκρανικής καταγωγής ρώσου πολίτη που λέει πως [ο πόλεμος είναι εμφύλιος και λαϊκός](#), του πρώην αθλητή από το Λουγκάνσκ που εξηγεί [για πιο λόγο στρατεύτηκε στον αγώνα](#), της [17χρονης Ρυζίκ](#) που έφυγε από την κατεστραμμένη πόλη της Σλαβιάνσκ για να πολεμήσει τους φασίστες στο ελεύθερο Λουγκάνσκ, της επίσης 17χρονης [Μαρίας](#) που έχασε τον σύντροφό της και στη συνέχεια τον πατέρα της και τώρα πολεμάει εκείνη στην πολιτοφυλακή του Ντονιέτσκ.[8] Αυτοί οι απλοί, καθημερινοί άνθρωποι, και χιλιάδες ακόμα σαν αυτούς, μαζί και οι κόκκινοι πολιτοφύλακες, καθώς και κομμουνιστές-εθελοντές από την Ρωσία, την Ισπανία, την Ιταλία, την Τσεχία και τη Γερμανία πολεμάνε τους καλύτερα εξοπλισμένους και χρηματοδοτούμενους από τη δύση φασίστες ταγματασφαλίτες. Μεταξύ των τελευταίων βρίσκονται και πολλοί ομογάλακτοί τους από τη Ρωσία (όπως των οργανώσεων [Slavyanski Soyuz](#) (SS), [Misanthropic Division](#) και Wotan Jugend), τη Σουηδία, την Ιταλία και άλλες χώρες (σύμφωνα με την Daily Telegraph και από την Ελλάδα) που πολεμάνε με το τάγμα «Αζόφ». Άλλωστε η συντριπτική

πλειοψηφία της ρώσικης ακροδεξιάς στηρίζει τους Ουκρανούς φασίστες και στην ετήσια εθνικιστική «ρωσική πορεία» στη Μόσχα, χιλιάδες Ρώσοι εθνικιστές και φασίστες παρέλασαν, όπου, με εξαίρεση μια μικρή ομάδα με σημαίες της Νοβορόσσιας, όλοι οι άλλοι φώναζαν συνθήματα κατά της Νοβορόσσιας και του Πούτιν και υπέρ των Ουκρανών ομοϊδεατών τους (βλ. [βίντεο](#)).

Το μετεκλογικό πολιτικό σκηνικό

Τι θα σημάνει μια νίκη των φασιστών για την εργατική τάξη και την αριστερά όχι μόνο στην Ουκρανία, αλλά και σε όλη την Ευρώπη, είναι ολοφάνερο.

Το ζητούμενο είναι με πια πολιτική η εργατική τάξη όχι μόνο του Ντονμπάς, αλλά ολόκληρης της Ουκρανίας μπορεί να νικήσει.[9]

Σίγουρα από την μεριά των εξεγερμένων δεν υπάρχει ένα ομοιογενές στρατόπεδο, αλλά αντίθετα διεξάγεται έντονη διαπάλη ανάμεσα στις συντηρητικές και τις αριστερές δυνάμεις. Οι εκλογές στο Ντονιέτσκ, ανάδειξαν νικητή τον μετριοπαθή-ισορροπιστή Zakharchenko, ο οποίος υποστηρίζει τη γραμμή της «μικρής» [Νοβορόσσιας](#), στα εδάφη των Λ.Δ. του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, ως ένα αναγκαίο μεταβατικό στάδιο. Σχολιάζοντας για την προοπτική της «Νοβορόσσιας» είπε πως είναι «μια διαδικασία (συγκρότησης) που θα συμβεί, αλλά όχι σήμερα».

Ο νεοεκλεγείς επικεφαλής της Λ.Δ. του Λούγκανσκ Plotinsky γίνεται πιο συγκεκριμένος και άμεσος. Λέει ότι πως «ο αριθμός των δημοκρατιών της Νοβορόσσιας θα αυξάνεται με την πάροδο του χρόνου, διότι πολλοί στην περιοχή είναι αντίθετοι με τις αρχές του Κιέβου» διευκρινίζοντας ότι «αυτό δεν συνδέεται με την προετοιμασία των πολιτοφυλακών για συνέχιση του πολέμου... ο λαός σε κάθε μία από τις περιοχές της Ουκρανίας είναι αντίθετος με τις αρχές του Κιέβου, οι οποίες δεν είναι σε θέση να καταστείλουν το πνεύμα του... θα υπάρξουν νέες δημοκρατίες, στη Βίννιτσα, στο Ζαπορόζιε, στο Χέρσον, στο Τσερκάσι, στο Τσέρνογκοφ».[10]

Οι διαφωνίες όμως δεν αφορούν μόνο, ούτε κυρίως την προοπτική της Νοβορόσσιας και την διεξαγωγή των πολεμικών επιχειρήσεων, αλλά και την κοινωνική προοπτική. Το κρίσιμο ερώτημα επομένως είναι διπλό. Αν η νέα ηγεσία θα αρκестεί στην «μικρή Νοβορόσσια», υπό την προστασία της Ρωσικής Ομοσπονδίας, ή αν ο στόχος της είναι η ανατροπή των ακροδεξιών του Κιέβου και οι ματαίωση των σχεδίων των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ/ΝΑΤΟ/ΕΕ για την λεηλασία της Ουκρανίας μέσω προγραμμάτων αποικιακού τύπου μέσω ΕΕ και ΔΝΤ και παράλληλα μετατροπής όλης της χώρας σε προχωρημένη ΝΑΤΟική βάση κατά της Ρωσίας. Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα εξαρτάται και από το δεύτερο σκέλος. Αν δηλαδή το λαϊκό αίτημα για εθνοκοποίηση των επιχειρήσεων των ολιγαρχών θα προχωρήσει ή αν θα επιχειρηθεί ένας συμβιβασμός μαζί τους. Το ερώτημα αυτό το απευθύνει και η «Μποροτμπά» προς τους νικητές των εκλογών, αλλά είναι στην πραγματικότητα ρητορικό. Αν και οι ολιγάρχες στηρίζουν αυτή τη στιγμή στο σύνολό τους το Κίεβο, η ηγεσία του Ντονμπάς και στις δύο Λαϊκές Δημοκρατίες, παρά τις όποιες διαφορές δεν δείχνει τέτοιες προθέσεις. Αυτή η στάση της είναι απόλυτα συμβατή με την «ρεαλιστική» επιδίωξη μιας «μικρής Νοβορόσσιας», σε συμβιβασμό με το Κίεβο, κάτι που φαίνεται να επιδιώκει και η Ρωσία για την ταχύτερη εξομάλυνση των σχέσεών της με τη Δύση και κυρίως με τη Γερμανία.

Όμως όλα αυτά μπορεί πολύ εύκολα να αποδειχτούν ευσεβείς πόθοι. Στο Κίεβο έχουμε μια νεοεκλεγμένη κυβέρνηση ολιγαρχών/ακροδεξιών/φασιστών και όλα δείχνουν πως η εκεχειρία που ουσιαστικά ποτέ δεν τηρήθηκε ήταν για αυτούς μια αναγκαία ανάπαυλα για την αναδιοργάνωση του στρατού τους μετά την πανωλεθρία στο [Ilovaisk](#) πριν δυόμισι μήνες. Το πιο πιθανό είναι ότι σύντομα θα εξαπολυθεί ένα νέο επιθετικό κύμα κατά του Ντονμπάς. Η προπαγάνδα του καθεστώτος του Κιέβου έχει ήδη αρχίσει να διαμορφώνει το κλίμα, μιλώντας πάλι για «όξυνση της ρωσικής επιθετικότητας».

Κατά συνέπεια, η κατάσταση εξακολουθεί να είναι εξαιρετικά ρευστή και τίποτα δεν έχει κριθεί, ούτε στο

πολεμικό μέτωπο, ούτε στη πολιτική κατεύθυνση του κινήματος. Υπάρχουν πολλοί που το αναγνωρίζουν αυτό, όπως ο διοικητής της μηχανοκίνητης ταξιαρχίας «Πρίζρρκ» (Φάντασμα), Αλεξέι Μοζγκοβόι, που δηλώνει πως «αυτός ο πόλεμος δεν είναι εθνικός, είναι ένας πόλεμος καθαρά ταξικός. Ο ταξικός πόλεμος που δεν τελείωσε το 1917».

Ενώ το ΚΕΚΡ από τη μεριά του θεωρεί πως «Αν το Κίεβο διεξάγει έναν εμφύλιο πόλεμο για την ενότητα της Ουκρανίας, υπό την αντι-Ρωσική σημαία, τότε και η Ανατολική Ουκρανία θα πρέπει να διεξάγει έναν πόλεμο για την ενότητα της Ουκρανίας υπό την αντι-ολιγαρχική σημαία. Η αντικειμενική προϋπόθεση για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι να ξεπεραστεί η λογική του εθνικά αμυντικού-Ρωσικού πολέμου και να υιοθετηθεί η λογική του επιθετικού ταξικού πολέμου».[11]

Οι αριστερές δυνάμεις είναι υπαρκτές στο Ντονμπάς και, παρά την καταστολή, και στην υπόλοιπη Ουκρανία. Στο πρόγραμμά τους συνδέουν τα μάχη ενάντια στο φασισμό με τη μάχη ενάντια στην ολιγαρχία. Σε αυτή τη μάχη είναι κρίσιμος ο διαχωρισμός από πολιτικές συμμαχίες με αστικές δυνάμεις – όπως έκανε το Κ.Κ. Ντονιέτσκ με τη στήριξη του Zakharchenko. Οι αστικές δυνάμεις, που είναι κυρίαρχες πολιτικά, περιορίζουν την πολιτική και κοινωνική δυναμική της εξέγερσης στα πλαίσια της «μικρής Νοβορόσσιας» και είναι απρόθυμες να συγκρουστούν με τους ολιγάρχες.

Τα καθήκοντα της διεθνιστικής αριστεράς

Ένας από τους λόγους που η αριστερά στην Ουκρανία συναντά σοβαρές δυσκολίες είναι η απομόνωσή της, λόγω της έλλειψης αλληλεγγύης από την πλειοψηφία της διεθνούς αριστεράς και κυρίως της ευρωπαϊκής, η οποία έχει όπως είδαμε στον ένα ή τον άλλο βαθμό αποπροσανατολιστεί από την προπαγάνδα των καθεστωτικών ΜΜΕ και την αναπαράγει με «αριστερό περιτύλιγμα». Δυστυχώς, αυτή η παρακμιακή κατάσταση δεν αφορά μόνο την ευρωκομμουνιστική και σταλινική αριστερά, αλλά και μεγάλα τμήματα της αυτοπροσδιοριζόμενης ως «αντικαπιταλιστικής», «επαναστατικής» και «τροτσκιστικής» αριστεράς. Είναι ένα κρίσιμο ζήτημα, που όμως υπερβαίνει την εμβέλεια αυτού του άρθρου. Παρόλα αυτά είναι σημαντικό να τεθεί ένα ερώτημα: Πώς μια αριστερά που δεν μπορεί να είναι ξεκάθαρη για τους πολιτικούς της στόχους και αποτελεσματική στην παρέμβασή της σε εθνικό επίπεδο, θα είναι τέτοια σε διεθνές;

Για να αντιμετωπιστεί η παράλυση της ευρωπαϊκής αριστεράς μπροστά στην ουκρανική κρίση, έχουν ξεκινήσει μια σειρά πρωτοβουλίες σε πολλές χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Είναι οι Καμπάνιες Αλληλεγγύης στους αντιφασίστες και την μαχόμενη αριστερά στην Ουκρανία. Στόχος τους είναι η αντιπληροφόρηση, οι μαζικές δράσεις και η υλική υποστήριξη. Η Καμπάνια στη Ελλάδα έχει ήδη πλούσια δράση, με μαζική διαδήλωση στην ουκρανική πρεσβεία, συμμετοχή στο Καραβάνι Αλληλεγγύης της Banda Bassotti και τώρα ανάληψη πρωτοβουλίας με θέμα «ένα σχολείο για το Ντονμπάς».

Η διεθνής στήριξη μέσω τέτοιων πρωτοβουλιών έχει ήδη τα πρώτα αποτελέσματα, με το σπάσιμο του τείχους της σιωπής για τα εγκλήματα του φασισμού και της παραπληροφόρησης, το ενδυνάμωμα του ηθικού των εκεί αντιφασιστών και αριστερών αγωνιστών και βεβαίως την αναβάθμιση του τραυματισμένου κύρους της διεθνούς αριστεράς. Χρειάζεται όμως να γίνουν πολλά ακόμα, τόσο σε επίπεδο αλληλεγγύης, όσο και για το ενδυνάμωμα των αριστερών δυνάμεων και της σοσιαλιστικής προοπτικής. Αυτή η προοπτική περνάει μέσα από τους στόχους που έχει καθορίσει από την αρχή η Καμπάνια και στους οποίους πρέπει να ενταχθεί το σύνολο των δυνάμεων της αριστεράς, και αυτοί συνοπτικά είναι:

- Νίκη την εξέγερση του Ντονμπάς ενάντια στο ακροδεξιό καθεστώς, το σύνολο των ολιγαρχών που το στηρίζει και τους ιμπεριαλιστές σπόνσορές τους.
- Διεθνιστική στήριξη των αριστερών-διεθνιστικών δυνάμεων που αν και μειοψηφικές μπορούν να

παρεμβαίνουν λόγω της ριζοσπαστικοποίησης μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Η ηγεμονία αυτών των δυνάμεων είναι απαραίτητη για να προχωρήσει η εξέγερση σε αντικαπιταλιστική-σοσιαλιστική κατεύθυνση. Δεν μπορεί να όμως να υπάρξει καμία νίκη αν η αριστερά παραμένει παθητική και δεν πρωταγωνιστεί στην εξέγερση, περιμένοντας να αλλάξει ως εκ θαύματος η ηγεσία.

- Ο αγώνας δεν περιορίζεται στο Ντονμπάς, αφορά το σύνολο της Ουκρανίας και ιδιαίτερα στα νοτιοανατολικά, σε πόλεις όπως η Οδησσός και το Χάρκοβο που παρά τη φασιστική τρομοκρατία, η αντίσταση έστω και υπόγεια συνεχίζεται και στις εκλογές οι καθεστωτικές δυνάμεις αποδοκιμάστηκαν μέσω της μαζικής αποχής. Κατά συνέπεια, η σύνδεση του αγώνα στον Ντονμπάς με την αντίσταση στην υπόλοιπη χώρα είναι επιτακτική.

Ένας τέτοιος προσανατολισμός μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς για την αριστερά στη Ουκρανία και ταυτόχρονα να δώσει ώθηση στην αριστερά στη υπόλοιπη Ευρώπη, που σήμερα στην πλειοψηφία της είναι βυθισμένη στην σύγχυση και γίνεται εύκολο θύμα της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας.

Σημειώσεις:

[1] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/10/30/βουλή-ακροδεξιών-και-ναζιστών-στην-υπ/>

[2] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/11/04/οι-εκλογές-στις-λαϊκές-δημοκρατίες-το/>

[3] http://borotba.su/on_the_elections_in_the_donetsk_and_lugansk_peoples_republics.html

[4] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/06/12/ο-ουκρανικός-εμφύλιος-και-οι-αριστερ/>

[5] Ολόκληρη η δήλωση στα ουκρανικά:

<http://nihilist.li/2014/06/07/ob-ato-i-antivoenny-h-aktsiyah-proshedshih-v-kieve/> Επίσης, ένας άλλος «ηγέτης» των «αυτόνομων» (πρακτόρων;) δήλωνε υποστηρικτής NATOικής επέμβασης για «την συντριβή των σεπαρατιστών» (<https://www.facebook.com/volodimir.zadiraka/posts/766292013409541>), προκαλώντας έτσι την καταγγελία (<https://libcom.org/news/when-patriotic-anarchists-tell-verity-02072014?page=4>) της KRAS-MAT (Συνομοσπονδία Επαναστατών Αναρχικών Συνδικαλιστών - Διεθνής Εργατική Ένωση).

[6] <http://revolution-news.com/lugansk-outlaws-homosexuality-2-5-years-punishment/>

[7] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/10/12/ίδρυση-κομμουνιστικού-εθελοντικού-τ/>

[8] Εδώ όλα τα βίντεο της Καμπάνιας Αλληλεγγύης στους Αντιφασίστες στη Ουκρανία:

http://www.youtube.com/channel/UCixL1WdxzqpSWnctIT8_wUg

[9] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/09/04/ουκρανία-εμφύλιος-πόλεμος-και-σοσιαλ/> τελευταία ενότητα: «Νίκη στην εξέγερση στο Ντονμπάς – για μια σοσιαλιστική προοπτική!»

[10] <http://colonelcassad.livejournal.com/1879430.html>

[11] <https://solidarityantifascistukraine.wordpress.com/2014/10/09/διοικητής-μοζγκοβόι-αυτός-ο-πόλεμος-ε/>

solidarityantifascistukraine.wordpress.com